

Taas on pulkkahan pykälä
lisätty luvattomasti,
huomaamattani lovettu.

Itsekseni itkun väännän,
mietiskelen ja mutisen,
murhemieltäni manaillen.
Masennustako mukana,
pimeyskö piinaamassa,
vaikken synkkä mieleltäni,
iloluonteinen pikemmin?

Oisko pistänyt pahasti,
iskenyt ihan syvälle,
kateus kovin kavala;
nuoremmilleko nurisen,
valittelen vanhuuttani,
kun on aikani takana,
ehtoopuoltani elelen?

Lohdutus on löydettävä,
arkipäivän askareista,
realismista rajusta:
kun on terveys tomera,
kiusaa kihti ei kamala,
eikä sairaus sydämen,
toiveita lie turhanlailla,
heiluttelen helmoissani,
kupehilleni kasailen.